

SVENSKA  
**RUN-URKUNDER,**

UTGIFNA

AF

RICHARD DYBECK.

---

**Första Samlingen.**



STOCKHOLM,  
TRYCKTE HOS JOH. BECKMAN, 1855.

*Södermanland. Selebo härad, Kärnbo gamla kyrka.*

Kärnbo, redan på 1600-talet ödelagda kyrka, hvaraf ansevärliga lemningar, nämligen sjelfva skeppet, koret med dess halfrunda utsprång, samt vapenhuset, än återstå, ehuru skadade, är belägen på den höjdsträckning, som nordan från Slottsbrinken sträcker sig ner till granskapet af Gripsholms slott, der den försvinner, men snart åter vidtager med de såkallade Ekbackarna och fortgår till Gripsholmsviken, i närheten af Pört-udden.

Sedan jag under de sednare åren flere gånger haft tillfälle att betrakta denna byggnads grofva och fasta gråstensmurar, dess dörr- och fönster-hvalf, det mäterliga spetsbalkfvet af ohuggna, på kant ställda, röda sandstensflisor, mellan skeppet och koret, några få och spridda lemningar efter blomstermålningar i korhvalfvet, samt slutligen det bibehållna sirliga korset å kyrkans vestra gafvel — allt tillkännagifvande en hög ålder; så lockade mig sistlidne sommar ryktet, att man bland stenhoparna inom murarne hittat kyrkans gamla dopfunt, ännu en gång dit. Funten träffades äfven i kyrkan; men dessförinnan inkommen i vapenhuset, som är vid byggnadens södra sida, varseblef jag der en större flat sten, lagd på kant och inpassad såsom murbeklädnad vid grunden af skeppets yttre och södra vägg. Oaktadt hans ena och smalare ända försvann i det hörn, som bildas af kyrkans södra och vapenhusets östra vägg, hade likväl hans motsatta ända, för att icke öfverskjuta dörröppningen mellan kyrkan och vapenhuset, till hvilken han nu något så när jämnt sträcker sig, blifvit afslagen. Två sådana afslagningar syntes der hafva skett: den ena (undre) och för ändamålet tillräckliga sannolikt när han inpassades, men den andra (öfre) långt sednare, tilläfventyrs af okynne. Den i dagen varande delen af flatsidan fanns tre särskilda gånger öfverkalkad, men det oaktadt upptäcktes efter en stund några svaga och raka streck midtpå stenen, samt slutligen runslingan i kanterna, der en tjockare kaka af murbruk fästet sig.

Stenen, af hård, blågrå granit och nära tre qvarter tjock, kan med säkerhet antagas vara vid kyrkans anläggning inmurad. Han har af ristningen, hvilken genom de nämnda afslagningarne brutits, i behåll följande:

RTT \* IT \* RTIT \* HTIT \* ITT \* .... \* HT \* PNBITRTT \*  
TRTT \* NPIRT

Det är: RAKNA LIT RAISA STAIN PINA .... \* SUN \* KUÞBIARNAR \*  
TRENK \* UFIRA

De felande styckena äro både länge och väl förgäfves sökta.

Det må slutligen nämnas, att enligt efterrättelser från 1600-talet, hvilka likväl icke omtala denne Runsten, ännu en, möjligen två, sådane funnits i Kärnbo kyrka. Den under N:r 740 i Bautil upptagne uppgifves der vara i »*Kiermbo Sockn, i Kyrkodörn*», och är visst den-  
samme, som i Presterskapets Berättelser säges vara ditflyttad från Ärja förlagda kyrka. Han har varit en *lagd grafsten*, och är af röd sand-  
sten, på 1700-talet begagnad i Mariefred såsom trappsten, tilldess han nästlidne sommar derifrån fördes till Gripsholms slottsplan, bredvid en der förut stående (Se Liljegren N:o 928). I Presterskapets Berättelse från 1700-talet om Mariefreds kyrkas märkvärdigheter säges äfven en Runsten vara inmurad i kyrkans norra utbyggnad (Sakristian), och sannolikt har denne fått följa med den myckna golf- och trappsten, som vid stadskyrkans anläggning 1624 bevisligen togs från Kärnbo. Han är flere gånger öfverdragen med murbruk och således tills vidare väl gömd.



